

1) Μετβ. καθιστῶ τινα ἀδρανῆ, νωθρόν: *Ἡ χαμνία ἐπράγισεν ἄτον* (χαμνία = τῦφος). Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ἀδρανῆς, νωθρός: Παροιμ. *Τὸ κορίτζιν ντ' ἀπραγιώνει 'ς σὴ πεθεροῦ στείλουν ἄτο 'ς σὴ κυροῦ* (τὸ κορίτσι ποῦ φαίνεται νωθρὸν εἰς τοῦ πεθεροῦ τὸ στέλλουν ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα του. Ἐπὶ πράγματος ἀποδειχθέντος μὴ καλοῦ καὶ ἐπιστρεφόμενου ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ εἰς τὸν πωλητήν). 2) Ἀμτβ. καθίσταμαι καχεκτικός, ἀδύνατος, ἰσχυαίνω, μαραίνομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπραγεύω.

Μετοχ. ἀπραγιωμένος = ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος.

ἀπραξία ἡ, λόγ. κοιν. ἀπραξίγια Λέσβ. ἀπραξιά Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) ἀπραγία Εὐβ. (Ἀνδρων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Περιδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. ἀπραγίγια Πόντ. (Σούρμ.) ἀπραῖα Κάρπ. Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπραγὰ Θήρ. Ἰμβρ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Ρόδ. Στερελλ. (Ἀράχ.) Σύμ. — ἸΚονδυλάκ. Πατούχ. 147 ἀπραχιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναπραγιά Χίος ἀνεπραγιά Ἰων. (Κρήν.) Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπραξία, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἀπραγία.

1) Ἑλλειψις ἐργασίας λόγ. κοιν.: *Ἀπραξία 'ς τὸ ἐμπόριο. Ἐχω μεγάλη ἀπραξία. Ἡ ἀπραξία μᾶς κατάστρεψε λόγ. κοιν. Ἦ τὸ 'λὶά μ' ἔχ' ἀπραξίγες* (δὲν ἔχω νὰ φάγω) Λέσβ. || Φρ. *Ἀπραγίες νὰ 'χουν οἱ γιαιοῖ!* (ἀρά) Ρόδ. *Ἀναπραγιά 'ς τὴν τέχνην του!* (ἀρά, ἐπὶ ἰατρῶν) Χίος. Συνών. ἀδουλεψιά 1, ἀδουλιά 1, ἀπραγίλια 1. β) Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἡ ἀπραξία εἶναι κακὸ πρᾶμα. Αὐτουννοῦ τ' ἀρῶσει ἢ ἀπραξία. Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὴν ἀπραξία; λόγ. κοιν. Τὸν καταστένει ἢ ἀπραγιά τὸν ἀνθρωπο χειρότερο ἀπὸ ζῶο Ἰόνιοι Νῆσ. || Φρ. Ἀπραγία μ' ἀπάνουν σου!* (εἶθε ἢ νωχέλειά μου νὰ μεταβιβασθῇ εἰς σέ!) Ἀρά. Σούρμ. *Ἐπήραμεν τὴν ἀπραξία* (ἐπὶ κόρης ὀκνηρᾶς καὶ διὰ τοῦτο δυσκόλως ὑπανδρευομένης) Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπράγεμα. 2) Καχεξία, ἰσχύνης, μαρασμός Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): *Ἀπραγίαν ἔδει τὸ μωρόν καὶ κ' ἐπορεῖ νὰ πατῇ Πόντ. Συνών. ἀπράγιωμα 2.*

β) Πελιδνότης, ὠχρότης τοῦ προσώπου προερχομένη ἐκ φόβου καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ νεκροῦ Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. κ.ά.): Ἐπφδ.

Ἐπαρ' τὴν ἀπραῖα σ' | καὶ δὸς με τὴν ὑείαν μ' (λεγόμενη ὑπὸ τοῦ παθόντος, ἀφοῦ ἀναβῇ καὶ καταβῇ ἀπὸ μνήματός τινος νεκροταφείου πρὸς θεραπείαν) Ἀμισ.

3) Ἑλλειψις ἐμπειρίας, ἀδεξιότης, ἀνικανότης Θήρ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Ρόδ. — ἸΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν.: *Αὐτὸ τό 'καμα ἀπὸ ἀπραγιά Κεφαλλ. Ἦτινε δὰ μιὰ 'ολεὰ [φοβι-ταάρις], μὰ τό 'χε ἀπὸ τὴν ἀπραγιά ἸΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπραγίλια 2. 4) Ἑλλειψις καλῶν τρόπων, ἀγροικία, ἀγένεια, ἀναίδεια Εὐβ. (Ἀνδρων.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κωνπλ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.): *Ἡ ἀπραγιά σου ἔχει νὰ κάμῃ!* Ἀνδρων. *Ἡ ἀπραγιά τ'ς δὲν μολυνγεῖται, ὅλον ἀτσαλιές κάθ'!* Ἀράχ. *Κεῖν' ἢ καημέν' θάμαξι μὴ τὴν ἀπραχιά καὶ τὴν ἀνιτρονιά τοῦ λύκου* (ἐκ παραμυθ.) Ἀδριανούπ. Συνών. ἀπραγίλια 3. β) Τὸ νὰ εἶναι τις φίλερις, ἐριστικότης Σύμ. 5) Τὸ νὰ εἶναι τις ἀκοινώνητος, ἀποφυγὴ τῆς μετ' ἄλλων συναναστροφῆς Κάρπ. Σύμ.: *Ἀπραγίαν ποῦ τὴν ἔχει ἔουτη!* Σύμ. || Φρ. *Ἀπραγίαν νὰ 'χῃς!* (εἶθε νὰ λείψῃ πᾶσα μετὰ σοῦ συναναστροφή. Ἀρά) αὐτόθ. *Νὰ 'χῃ πίσσαν καὶ ἀπραγίαν!* (ἀρά) Κάρπ.*

ἀπρασίνιστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασινιστός <πρασινίζω.

Ὁ μὴ λαβὼν χρῶμα πράσινον, ἐπὶ ἀγρῶν, πεδιάδων

κττ. σύνηθ.: *Φέτος δὲν ἔβρεξε κ' ἔμειναν ἀπρασίνιστοι οἱ κάμποι καὶ τὰ βουνὰ σύνηθ. Ὅλα εἶναι ἀπρασίνιστα Χίος*

ἀπρασινολόγητος ἐπίθ. Θράκ. (Αὐδήμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασινολογητός <πρασινολογῶ.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας πράσινον φύλλωμα, ἐπὶ δένδρων: Παροιμ.

Ἀσπειροτα καὶ ἀφύτρωτα | καὶ ἀπρασινολόγητα (ἐπὶ ἀπιθάνων καὶ ἀβεβαίων πραγμάτων).

ἀπράσιςτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπράσιςτος Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασιςτός <πρασιίζω.

Ὁ μὴ ἀνασκαφεῖς, ἐπὶ πρασιῶν.

ἄπραχτα ἐπίρρ. Θράκ. (Αἰν.) ἄπραγα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 15 — Λεξ. Κομ. Λεγρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίρρ. ἄπρακτα, ὃ παρὰ Μαχαιρ. (ἐκδ. R Dawkins) 1, 656.

1) Ἐν ἀπραξίᾳ, ἀδρανῶς, νωθρῶς ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ.: Ποίημ.

Πῶς ἀκκούμπησες ἄπραγα τὸ δόρυ; ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Χωρὶς πρᾶξιν, ἐμπειρίαν, ἀδεξιῶς, ἀγροϊκῶς, ἀναγώγως Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) — Λεξ. Κομ. Λεγρ.

ἄπραχτος ἐπίθ. ἄπρακτος Κάρπ. ἄπραχτος λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) ἄπραχτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἄπραγος κοιν. ἄπραγο Τσακων. ἄπραγους βόρ. ἰδιωμ. ἄπραος Ἀνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Σίφν. Σκύρ. Σύμ. κ.ά. ἄπραους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄπραχους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπρακτος, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἄπραγος. Κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 109 τὸ ἄπραγος νεώτερος σχηματισμός ἐκ τοῦ ἀ- καὶ πρᾶσσω.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν κατώρθωσε νὰ φέρῃ τι ἢ δὲν ἔφε-ρεν εἰς πέρας λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.): *Πάει, μὰ κάθε φορὰ γυρίζει ἄπραχτος. Τὸν ἐστειλάμε νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειὰ κ' ἦρθε ἄπραχτος λόγ. κοιν. Ἐπῆεν τὸ ἦρτεν ἄπραος Μεγίστ. Πῆγι καὶ γύρ'σι ἄπραους Λέσβ. || Ἀσμ.*

Στέλ-λει 'κονόμους 'ώεκα, νοάρους δεκαπέντε,

οὔλοι 'νρίζουν ἄπραχοι καὶ καταφρονεμένοι

Κάρπ. β) Ἀδρανῆς, νωθρός, ὀκνηρός πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): *Μὴν κάθεσαι ἄπραγος κ' εἶναι κακὸ πρᾶμα. Κάνε γρήγορα τὴ δουλειὰ σου, ἄπραγε ἀνθρωπε!* Ὁ δεῖνα εἶναι σπέρτο, φωτιά, μὰ ὃ δεῖνα εἶναι ἄπραγος πολλαχ. γ) Ἀεργος Σκόπ. κ.ά.: *Ἀπραγους καθοῦνται οὔλουν τοὺν κιστό τ' Σκόπ. Συνών. ἀνεργος 1. δ) Ἀχρηστος, ἀνωφελής Λέσβ. Μακεδ. (Γκριντ.) κ.ά. 2) Ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀπειρος σύνηθ. καὶ Τσακων.: *Εἶναι ἄπραγος ἀνθρωπος καὶ θὰ τοῦ καταφέρουν κάμμιὰ δουλειὰ. Εἶναι τέλεια ἄπραγη ἢ δεῖνα. Παιδὶ ἄπραγο εἶναι καὶ δὲν ξέρει τὰ πράματα σύνηθ. β) Ἀθῶς, ἀπονήρευτος Ἡπ. Πάρ. Τσακων. κ.ά.: Ἀπραο παιδὶ Πάρ. γ) Ἡλίθιος, βλάξ ἐνιαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 3) Ὁ στερούμενος καλῶν τρόπων, ἀγροϊκος, βάνανσος πολλαχ.: *Δὲν ξέρει νὰ φερθῇ, εἶναι ἄπραγος ἀνθρωπος. Καλὸς ἀνθρωπος, μὰ εἶναι λίγο ἄπραγος πολλαχ. Τὰ δ'κά μας παλληκάρια εἶναι κουμματάκ' ἄπραχα καὶ δὲ θέλουν νὰ ντρομπαστοῦμι* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπότομος 4. β) Κακοήθης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Μακεδ. (Σιάτιστ.) κ.ά. γ) Φίλερις Σύμ. δ) Ἀπρόσεκτος Πελοπν. (Λακων.) ε) Ἀκατάστατος,**

ὁ μὴ ἔχων τάξιν Πόντ. (Οἶν.): Ἄτσαλος κι ἄπραχτος. **ς)** Κακόσχημος, ἐπὶ σώματος Θράκ. (Αἶν.): Τί κουρμί ἄπραχτου! **ς)** Ἀνεπιτήδευτος, ὀξύς, ἐπὶ φωνῆς Θράκ. (Αἶν.)

4) Ὁ ἀποφεύγων τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφὴν Θράκ. (Καί αμίτς.) Νίσυρ. Σύμ.: Κακόμοιρε, ἄπραγος ποῦ εἶσαι! Νίσυρ. Ἡ δεῖνα εἶναι ἄπραχτη Καλαμίτς. Συνών. ἀγειτόνευτος, ἀγειτονίαστος, ἀκοινώνητος **1**, ἀκριτος **3**, ἄσμιχτος, ἀσυνανάστρεφτος, μονόχνοτος.

ἄπρεπα ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (*Οφ. Χαλδ. κ.ά.) ἄπριπα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄπρεπα. Πβ. Μαχαιρ. 1, 42 (ἐκδ. RDawkins) «ἐξωδιάζαν τὸ δικόν τους ἄπρεπα».

Ἀναρμόστως, ἀπρεπῶς, ἀτόπως ἐνθ' ἄν.: Πολὺν ἄπρεπα μίλησε. Νὰ μὴ φέρεσαι ἄπρεπα 'ς τοὺς μεγαλύτερους σου πολλαχ. Ἀπρεπα ἐφέρεται Χαλδ.

***ἀπρέπαστος** ἐπίθ. ἀπρίπαστες Σκῦρ. ἀπρίπραστες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρεπαστός < *πρεπάζω < πρέπω. Ὁ τύπ. ἀπρίπραστες ἔχει τὸ ρ τῆς συλλαβῆς πρ α κατ' ἐπίδρασιν τοῦ προηγουμένου συμπλέγματος πρ.

Ὁ μὴ ἔχων τὴν πρέπουσαν ἀνατροφὴν, ἀνάγωγος: Ἔντα ἀπρίπαστες ἄνθρωπος εἶναι! || Φρ. Κακόχοράχης, ἀπρίπραστος! (κακὸν χρόνον νὰ 'χης, ἀνάγωγε! Ἀρά).

ἀπρέπεια ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπρέπεια.

Ἀσχημοσύνη, ἀκοσμία: Αὐτὸ ποῦ κάνει εἶναι ἀπρέπεια. Συνών. ἀπρεπιά, ἀπρεπωσύνη.

ἀπρεπιά ἡ, ἔνιαχ. ἀπρεπία Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπρεπία Πόντ. (Κερασ.) ἀπουρηπία Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπρεπος.

Ἀπρέπεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀπρεπία του δὲν ἔχει ὄρια. Τέτοιες ἀπρεπίες νὰ μὴν κάνης ἄλλη φορὰ ἔνιαχ. Ἀπρεπίας μὴ ποίς (ποίς=ποίης=ποιῆς) Κερασ. Ἐκεῖ 'ς σὸν τόπον πολλὰ ἀπρεπίας ἐποίκεν Χαλδ. Ἀπρεπίαν ἔχομ' ἀτο νὰ μὴ φιλοῦν τὰ κορίτ' α τῇ μισᾶφιρίων τὰ δερᾶ (θεωροῦμεν ἀπρεπὲς τὸ νὰ μὴ φιλοῦν τὰ κορίτσια τὰς χεῖρας τῶν ξένων) αὐτόθ.

ἄπρεπος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄπρεπο Τσακων. ἄμπρεπος σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. ἄμπρεπος Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄπρεπος. Τύπ. ἀνέπρεπος ἐν ἐγ-γράφῳ τοῦ 1779.

1) Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Λόγια-φεροσίματα ἄπρεπα. Ἀπρεπο κάθισμα. Ἀπρεπη συμπεριφορὰ. Αὐτὸ ποῦ 'καμες εἶναι ἄπρεπο πρᾶμα. Ἀπρεπο εἶναι ν' ἀντιλέγης 'ς τὸ μεγαλύτερό σου σύνηθ. Ἀπρεπο ροῦχο Σύμ. Τοῦτο ποῦ 'καμε ἔτανε ἄπρεπο Σκῦρ. Ἀπρεπα δουλείας εὐτάς (κάμνεις) *Οφ. Ἀπρεπα λόγια εἶπες Κερασ. Ἀτὸ 'ς ἐσέν' ἄπρεπον ἐν' (τοῦτο εἶναι ἀνάρμοστον εἰς σέ) Οἶν. || Παροιμ.

Τὰ ἄπρεπα πρεπούμενα κι ὁ γάδαρος μὲ σέλλα (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος νὰ συνδυάσῃ πράγματα ἀνάρμοστα) Πελοπ. (Φεν.) κ.ά.

Ἀσκημέ μου κι ἄπρεπέ μου, | τί νὰ πρωτοφάμε βράδυ! (ἐπὶ ἀσχήμου καὶ ἀναρμόστου συζύγου, ἀλλ' εὐποροῦντος) Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Τὰ ἄπριπα εἶν' ἄπριπα κι ὡς πρέπουν ἂν τὰ βάλῃς (ὅσον καὶ ἂν ζητῇς νὰ συμβιβάσῃς τὰ ἀνάρμοστα, μένουν

πάντοτε ἀνάρμοστα) Σάμ. Συνών. *ἀνάκοος **3**. **2)** Δυσειδής, ἄσχημος Κεφαλλ. (Λειξούρ.) — Δεξ. Δημητρ.: Παροιμ.

Δὲν πρέπει τ' ἄπρεπον στολὴ καὶ τοῦ γαδάρου σέλλα, μὰ οὔτε καὶ τοῦ γέροντα νὰ παίξῃ μὲ κωπέλλα

Λειξούρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διοσκορ. περὶ ὕλης ἱατρικ. (ἐκδ. Kühn σ. 769) 5, 102 «δοκεῖ δὲ ἡ πεπλυμένη [λιθάργυρος] ἀρμόζειν εἰς τὰ ὀφθαλμικά καὶ οὐλὰς ἀπρεπεῖς».

ἀπρεπωσύνη ἡ, Πόντ. ἀπρεπωσύνᾱ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπρεπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπρέπεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀτὸ ντ' ἐποίκεν ἀπρεπωσύνᾱ ἐν' Χαλδ.

ἀπρηστος ἐπίθ. Κύπρ. ἀπρηστους Μακεδ. ἀπρηστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πρηστός < πρήσκω.

Ὁ μὴ πρησμένος ἐνθ' ἄν.: Τὸ δέριν μου ἐν' ἀπρηστον, ἀμ-μὰ πονῶ το Κύπρ. Ἀπρηστον ἐν' τ' ἐμόν ἡ κοιλία Τραπ. Χαλδ.

ἄπρι τό, Καπ. (Φαρασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀγκίστριον ἀλιευτικόν. **2)** Μικρὸν δίκτυον.

Ἀπριλήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. Ἀπριλέθιν Πόντ. (Κερασ.) Ἀπριλέθ' Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπρίλις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ήσιος.

Ὁ γεννηθεὶς ἢ γινόμενος κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐνθ' ἄν.: Ἀπριλέθιν μουςκάριν Κερασ. Ἀπριλέθ' κορίτ' (ἐρίφιον) Χαλδ. Ἀπριλέθ' μανουδάκ' αὐτόθ.

Ἀπριλιάτικος ἐπίθ. κοιν. Ἀπριλιάτ'κους βόρ. ἰδιωμ. Ἀπριλιάτ'χο Τσακων.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπρίλις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάτικος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μῆνα Ἀπρίλιον κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀπριλιάτικη μέρα - νύχτα. Ἀπριλιάτικο ἀρνί - τριαντάφυλλο κττ. κοιν. Ἀπριλιάτικον ἀρνί ἀγόρασα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπριλιάτοχα τριαντάφυα Τσακων. **2)** Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπριλιάτικη τριανταφυλλιά, ροδὴ ἢ Δαμασκηνή (rosa Damascena) ἀνθοῦσα συνήθως κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον κοιν.

Ἀπρίλις ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. *Οφ. κ.ά.) Ἀπρίλ-λις Κάπρ. Κύπρ. Χίος (*Ελυμπ. Καλαμ. Καρδάμ. Πυργ.) Ἀπρίλ-λιδις Ρόδ. Ἀπρίλ'ς βόρ. ἰδιωμ. Ἀπρίλ'ις Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ἀπρίλι Τσακων. Ἀπ-πρίλ'φι Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀδρίλι Ἀπουλ. Ἐπρίλις Καπ. (Ἀραβάν.) Καπρίλ'ς Προπ. (Πάνορμ.) Ἀπρίλα ἡ, Πόντ. (Κρώμν. *Οφ. Τρσπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ὄν. Ἀπρίλιος, παρ' ὁ καὶ Ἀπρίλ-λιος. Ὁ τύπ. Ἀπρίλ-λις καὶ μεσν. παρὰ Μαχαιρ. 1, 44 (ἐκδ. RDawkins) «τὴν αὐτὴν τρίτην κς' Ἀπρίλιν, ατς' ἐτελειώθησαν οἱ βουλές». Ὁ τύπ. Καπρίλ'ς ἔχει τὸ κ ἐκ τοῦ περὶ τοῦ Ἀπριλίου λεγομένου σκωπτικοῦ ἐπωνύμου κοπρίλης, περὶ οὗ ἰδ. κατωτέρω.

1) Ὁ μὴν Ἀπρίλιος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Φρ. Κατσούφιασε ὁ Ἀπρίλ'ς (λέγουν διὰ νὰ πειράξουν ἕναν ποῦ σκυθρωπάζει) Θράκ. (Σκοπ.) Ἀπρίλ'ς κοπρίλ'ς (διότι τὸν Ἀπρίλιον τὸ ψῦχος εἶναι ἀκόμη δριμύ) Προπ. (Κύζ.) || Γνωμ.

Ἄν βρέξ' Ἀπρίλις δυὸ νερὰ κι ὁ Μάις ἄλλο ἕνα, χαρὰ 'ς ἐκείνον τὸν γεωργὸ πῶχει πολλὰ σπαρμένα κοιν.

